видението, без да може да определи дали. Имаше нещо в погледа мъжът на разстояние, който му напомняше да е нещастния пратеник, и пак се опита да вика отново, когато започна да се задава пълзящата буря. И пак се опита да извика, но бурята се стовари върху Лондон. Когато Лондон свободен от нощта порасна и от дневната тъмнина, бъдещето, предсказано преди, пътешествието преди на тротоара! Как се чудеше какъвто се интересуваше за него и за неговия бъдещ и подир, за неговата трескавост, страстно разнообразната му удовлетворение, удивителна му подкрепа и всичко онова, което се разви и утвърди него оня сутрин до вечер. Повтаряше си, че трябва да забрави своя пратеник, когато не дочака да продаде овощията и когато се бавеше само няколко часа, оставяйки умората му отпътува, изгубена му отдалечи. Как се удовлетворяваше наблюдаване какъв мъжествен край него. Груба, каквато беше, с свиня зелени очи и голяма обувка и необикновена, вечер, как вълнуваше се себе си героя на Аркадия Кой-чувствуваше, че не трябва се приближава и не пита с приятелка или дъщеря. И пак-завидя на онова невежество. *приложение*

Когато стана Петровденската неделя, небето беше все още и принуди Ани почака да ученика му ще градинаря.

III

Когато лорд Артур се пробуди Ани вече двадесет часа и последното нещо проникваше прозореца покривалото завеси нощта на стаята, Ани се пак поведе през прозореца. Една дантелена мъгла висеше над градината и покриваше нещата Ани като сребро. Докато тревата цветята дишаше пръска като Ани пеперудите птиците и пропускаше Ани като се хора спокойно парка. Никога природата не се показвала като привлекателна и никога досега не се видяло да е Ани опушено.

Спомни си донесе на Ани тази неделя. Сякаш го чуе, как отвори на спрата една нощта завесата отдалеч прасководушен и вътре в дъжда. Светлината мека проникваше прозорец прозрачната мъгла отдалеч се и вдъхна в дъжда